
Patricia Koelle

Lelet a papírkosárban

Egy téltől meggyötört, tavaszra éhező szúnyog adott új irányt az életemnek.

„Hé! Csináld vissza!”- kiáltott Alina felháborodottan.

Az iskolaudvaron játszottunk a homokozóban, és én leütöttem a szúnyogot a kis karjáról. Reflexből történt. De Alina a maga kilenc évével a szúnyogban nem egy gonosz lényt látott, aki valamit el akar venni tőle. A későbbi viszketésre nem gondolt ebben a napsütéses tavaszi pillanatban, amikor a fényes szárnyú látogató bizalmasan leszállt a bőrére. Hiszen nem volt sok barátja.

De a hidegtől elgémberedett szúnyog elrepült az ezüstös kék égbe. A legutóbbi évben Alina nagyon beteg volt, és egy kicsit még most is levert. Iskolai segítőként voltam mellette, minden órára elkísértem, hogy segítsem, ha nem érzi jól magát, vagy nem ért valamit. Amikor a többiek sportoltak, mi mindig a saját játékainkat játszottuk, vagy házi feladatot csináltunk. Húsz évvel idősebb voltam nála, és pedagógus diplomám volt, de néha feltettem magamnak a kérdést, hogy melyikünk tanul többet a másiktól.

Mindenesetre a jövőben másképp fogok a szúnyogokra tekinteni.

Alina a délelőtti gyerekem volt. Délután egy másik iskolából Timnek és Bennynek segítettem. Ezen a pénteken még volt egy tanári értekezletem, és amikor végre hazafelé mentem, már sötétedett. Ez a kedvenc napszakom, amikor a levegő sejtelmesen csendes és áttetsző, tiszta és az első lámpák felvillannak. A fekete rigók esti hangjai átszűrődtek a fák sziluettje közül, az ibolyák illatoztak. Mindez meghatározhatatlan érzést ébresztett fel bennem: talán valami újat hoz majd ez a nyár. De hát nem így volt ez minden tavasszal?

Nem. Valami volt a levegőben, ebben biztos vagyok. Sejtelmek kavarogtak a felszálló puha esti ködben. Olyan volt, mint a világ suttogása: a szél, a járókelők lépéseinek zaja, a lélegzetem hangja, mindezek úgy tűntek, mintha mondani akarnának nekem valamit. Lehetséges, hogy egyszerűen csak vágytam rá, hogy történjen velem valami. Ezen a nyáron leszek harminc esztendő. Tökéletes

időpont arra, hogy új útra tereljem az életem, talán egy általam még nem járt útra.

Az öreg Zepke asszony a szomszéd lakásból megint az ajtó előtt felejtette a papírkosarat, benne maradt az aznapi újság. Magammal vittem a hirdetések miatt. Több tanítványra lett volna szükségem.

Egy tea mellett átlapoztam az újságot. Csak matematikából kerestek segítőt, arra pedig magamnak is szükségem lett volna. Már épp össze akartam hajtani a lapokat, amikor egy autós iskola és egy temetkezési hirdetés között egy kis társkereső hirdetésbe ütközött a tekintetem: „Kerekesszékes vagyok. Ha van bátorságod, jelentkezz!” Egy 45 éves férfi, aki nem szeretne tovább egyedül lenni. Ez és még pár szó állt a hirdetésben, semmi szokatlan, bár ez a mondat igenis az volt, és teljesen befészkelte magát a gondolataimba. Kidobtam az újságot, lesöpörtem a morzsákat az asztalról, a narancshéjat a konyhapultról, kiporszívóztam, letakarítottam az íróasztalom, és átnéztem a postámat. Egész idő alatt ez a mondat körözött a fejemben, mint egy nyugtalan madár, akit ketrecbe zártak, és ez nagyon zavart. Általában nem olvasok társkereső hirdetéseket. Anthony teljesen megfelel nekem, még ha a kapcsolatunknak semmi jövője sincs. Számunkra az egészen kivételes jelen volt, ami számít.

Vacsora közben újra átrágtam ezt a gondolatot. Bátorság! A szerelemhez mindig bátorságra van szükség. De miért lenne szüksége az embernek több bátorságra ahhoz, hogy egy kerekesszékest szeressen? Már nemcsak zavart, hanem teljesen feldühített ez a gondolat anélkül, hogy tudtam volna, miért. Vettem egy forró zuhanyt, és megnéztem a híradót, de még mindig nem leltem nyugalomra. A gyomrom görcsbe rándult a dühtől. És ez így ment tovább, aztán egy hangot hallottam a fejemben visszhangozni: „Írj neki!” Még soha nem hallottam hangokat, és még csak lázas sem voltam. Így vagy úgy muszáj volt engedelmessé válnom. Rosszalló fejrázások közepette kivettem az újságot a papírkosárból, ami maszatos és nedves volt a kávézacctól és a narancshéjtól. Már azt hittem, meg sem találom újra a hirdetést, de végül kibetűztem, és magamban halkán szitkozódva visszaültem az íróasztalomhoz. Normál esetben álmomban se jutna eszembe egy társkereső hirdetésre válaszolni. Már majdnem újra a papírkosárban landolt az újság, amikor eszembe jutott Alina és a szúnyog. Talán egyszerűen másként kéne gondolkodnom, nem mintegy reflexből eldobni magamtól, ami egy kicsit is zavar, hanem a dolgokat alaposan meg kellene vizsgálni, megnézni, mi az, ami az utamba akadt.

Tehát egy cetlire leírtam egy pár szót, hogy miért is kellene több bátorság egy kapcsolathoz egy kerekes székessele, mint egy olyan férfival, akinek két használható lába van. S hogy ne tűnjön annyira nyersnek, még hozzáfűztem egy - két mondatot magamról. Miközben bélyeget kerestem, kezembe akadt egy lyukasztó, amit még karácsonyra kaptam. Pillangó alakú mintát lehetett vele a papírra lyukasztani. Eddig még sosem próbáltam ki, de most egy hirtelen jött ötlettől vezérelve mintát lyukasztottam a borítékra. Ahogy belecsúsztattam a levélkét, átütött rajta egy szó: „bátorság”. Reméltem, hogy a posta így is kézbesíti.

Ezután letettem a levelet az előszobában, azt gondoltam, majd másnap reggel munkába menet elviszem a postaládába. Azután mégis meggondoltam magam. Friss levegőre volt szükségem, és a postaláda csak pár száz méterre volt. Abban a pillanatban, amikor hallottam, ahogy a levél a postaládában landol, nagyon megkönnyebbültem. Elmúlt a dühöm, és a szorongás már nem tartotta görcsben a gyomrom, sőt megjött az étvágyam egy birsalmalekváros zsömlére. A fejemben is megszűnt a hang, és soha többé nem hallottam újra.

Hazafelé - ebben az évben először - észrevettem a Hattyú csillagképet, éppen felettem a horizonton. A Hattyú egy nyári csillagkép. Amikor kislány voltam, ez volt az első, ami megmaradt az emlékezetemben. A Hattyú az én szerencsehozóm, az égi barátom. Megnyugtató, ha láttam, ahogyan némán, széttárt szárnyaival repül a rémisztően tágas, sötét égbolton át. Huszonöt évvel később, még mindig szerettem. Jó érzéssel töltött el, hogy megint itt van. Ezt el kellett mesélnem Anthony-nak.

Mert nem tudtam, hogy egyáltalán meddig tudok még Anthony-nak bármit is elmesélni.

*Fordította: Macskásy Éva 10. A
2015. december*